

İÇİNDEKİLER

<i>Kaynaklar Üzerine Bir Not</i>	9
<i>Giriş</i>	13
1 KAN VE ATEŞ İÇİNDE	21
2 GİZLİ BİR DÜNYA DOĞUYOR	40
3 TANRI'YLA BULUŞMA AYARLAMA BÜROSU	58
4 TEK DARBEDE TÜM YÜKSEK KOMUTA	72
5 "SANKİ GÖKYÜZÜ BAŞIMIZA YIKILIYORDU"	81
6 BİR DİZİ FELAKET	107
7 "SİLAHLI MÜCADELE FİLİSTİN'İN KURTULUŞUNUN TEK YOLUDUR"	126
8 MEİR DAGAN VE USTALIĞI	143
9 FKÖ DÜNYAYA AÇILIYOR	159
10 "ÖLDÜRDÜĞÜM HİÇ KİMSEYLE SORUNUM YOK"	177
11 "BİR HEDEFİN YANLIŞ TEŞHİS EDİLMESİ BAŞARISIZLIK DEĞİLDİR. HATADIR."	198
12 KİBİR	210
13 DIŞ MACUNUYLA GELEN ÖLÜM	233
14 VAHŞİ BİR İT SÜRÜSÜ	251
15 "EBU NİDAL, EBU MİDAL"	275
16 KARA BAYRAK	289
17 ŞİN BET DARBESİ	304
18 SONRA BİR KIVILCIM ÇAKTI	324
19 İNTİFADA	352
20 NEBUKADNEZAR	372
21 YEŞİL FIRTINA YÜKSELİYOR	391
22 DRON ÇAĞI	410
23 MUĞNİYE'NİN İNTİKAMI	426

24	“SADECE TEK BİR ANAHTAR; KAPAT, AÇ O KADAR”	437
25	“BİZE AYYAŞ’IN KELLESİNİ GETİR”	452
26	“YILAN GİBİ SİNSİ, KÜÇÜK BİR ÇOCUK GİBİ SAF”	474
27	DİBE VURUŞ	497
28	TOPYEKÛN SAVAŞ	514
29	“BOMBALI YELEKTEN ÇOK İNTİHAR BOMBACISI”	529
30	“HEDEF ORTADAN KALDIRILDI AMA OPERASYON BAŞARISIZ”	547
31	8200. BİRİM’DE İSYAN	560
32	DAĞLALESİ TOPLAMA	572
33	RADİKAL CEPHE	597
34	MAURİCE’İ ÖLDÜRMEK	619
35	ETKİLEYİCİ TAKTİKSEL BAŞARI, FECİ STRATEJİK HATA	641
	<i>Teşekkürler</i>	665
	<i>Notlar</i>	669
	<i>Bibliyografya</i>	821
	<i>Dizin</i>	839

KAYNAKLAR ÜZERİNE BİR NOT

İsrail istihbarat topluluğu sırlarını kıskançlıkla saklar. Topluluğun neredeyse asla şeffaf olmama niteliği, birtakım yasa ve protokoller, sıkı bir askeri sansür, gazetecilerin ve kaynaklarının yıldırılması, sorgulanması ve yargılanmasının yanı sıra casusluk teşkilatlarının personeli arasındaki doğal dayanışma ve sadakat sayesinde korunur.

Perde arkasından bütün anlık bakışlar, bugüne kadar en iyi ihtimalle kısmi olagelmıştır.

O halde, dünyadaki en gizli teşkilatlardan biri hakkında bir kitap nasıl yazılabilir, sorusunun akla gelmesi makuldür.

İsrail savunma kuruluşunu, bu proje için yapılacak araştırmalarla ilgili işbirliğine ikna etme çabalarından hiçbir sonuç çıkmadı. İstihbarat topluluğunun tarihsel belgelerini Devlet Arşivlerine aktararak kanuna uyması ve elli yıllık veya daha eski materyallerin yayımlanmasına izin vermesi yönündeki talepler tam bir sessizlikle karşılandı. Yasaya uymaya zorlayacak bir karar vermesi talebiyle Yüksek Mahkeme'ye yazılan bir dilekçe yıllar boyu sürüncemede kaldı ve yasanın kendisinde değişiklik yapılmasından başka bir sonuç doğurmadı: Gizlilikle ilgili hükümler elli yıldan yetmiş yıla, yani devletin geçmişinden daha uzun bir süreye çıkarıldı.

Savunma kuruluşu da eli kolu bağlı şekilde oturmadı tabii. Daha 2010 yılında, bu kitap için sözleşme dahi imzalanmamışken araştırmamı engellemek üzere Mossad'ın operasyon dairesi olan Kaserya'da özel bir toplantı düzenlendi. Eski Mossad çalışanlarının tümüne röportaj vermemeleri yönünde uyarın mektuplar yazıldı, en çok problem yaratacağı düşünülen bazı eski çalışanlarla bire bir görüşmeler yapıldı. 2011 yılının sonlarında IDF Genelkurmay Başkanı Korgeneral Gabi Aşkenazi, çok gizli sırları elde etmek ve "beni [Aşkenazi'yi] kişisel olarak kötölemek için çok gizli materyalleri kullanmak" suretiyle "ağır casusluk" suçu işlediğimi iddia etti ve Şin Bet'in yazara karşı agresif adımlar atmasını istedi. O zamandan bu yana çeşitli kurumlar tarafından kitabın ya da en azından büyük bir kısmının yayımının durdurulması adına çok sayıda adım atıldı.

İsrail basını, askeri sansür gereği İsrail istihbaratına atfedilen gizli eylemlerden, özellikle de hedefli suikastlardan ne zaman bahsetse “yabancı yayınlara göre” sözcüklerini eklemek zorundadır. Bunun amacı, yayının varlığının İsrail açısından resmi anlamda bir kabul oluşturmadığının belirtilmesidir. O halde bu kitabın, bu anlamda içeriği İsrail tarafından hiçbir şekilde teyit edilmemiş bir “yabancı yayın” olarak kabul edilmesi gerekir.

Bu kitabın dayalı olduğu –siyasi liderler ve istihbarat teşkilatlarının şeflerinden elemanların bizzat kendilerine kadar değişik kişilerle yapılan– binlerce röportajın hiçbiri İsrail savunma kuruluşu tarafından onaylanmamıştır. Kaynakların büyük kısmı kendi isimleriyle takdim edilmiştir. Diğerleri ise anlaşılır bir şekilde ifşa olmaktan korktukları için kimlikleri gizli tutulmak suretiyle kendilerine veya kendileriyle ilgili elde edebildiğim her detaya, isimlerinin baş harfleri veya takma isimleri kullanılarak atıfta bulunulmuştur.

Aynı zamanda bana bu kaynaklar tarafından verilen, tamamı ilk kez burada referans olarak gösterilen binlerce belgeden de faydalandım. Kaynaklarım bu belgeleri çıkarmak için hiçbir zaman çalıştıkları yerlerden izin almadılar ve bunları bana ulaştırmalarına kesinlikle izinleri yoktu. Bundan dolayı bu kitap, İsrail istihbaratının resmi bir tarihi olmaktan olabildiğince uzaktır.

Peki, bu kaynaklar neden benimle konuşup bana bu belgeleri temin ettiler? Her birinin kendince sebepleri vardı, bazen de perde arkasındaki hikâye, röportajın kendi içeriğinden yalnızca biraz daha az ilginçti. Şurası açık ki bazı siyasetçiler ve istihbarat çalışanları –manipülasyon ve aldatmaca konusunda oldukça marifetli iki meslek dalı– olayların kendi tercihlerine hitap eden versiyonları için veya tarihi kendilerine göre şekillendirmek için beni aracı olarak kullanmaya çalışıyorlardı. Elden geldiği kadar çok sayıda yazılı ve sözlü kaynakla çapraz kontroller yaparak bu girişimleri boşa düşürmeye çalıştım.

Fakat bana öyle geliyor ki, çoğunlukla bilhassa İsraililere özgü bir çelişkiyle yakından ilgisi bulunan bir neden daha vardı: Bir yandan ülkede istihbarat ve ulusal güvenliğe ilişkin neredeyse her şey “çok gizli” olarak sınıflandırılıyor. Diğer yandan herkes onların ne yaptıklarıyla ilgili konuşmak istiyor. Başka ülkelerdeki insanların kabul etmekten utanç duyabileceği eylemler İsraililer için, tersine,

gurur kaynağıdır çünkü bu eylemler, savaş halindeki devletin biz-
zat kendi varoluşu değilse eğer, ulusal güvenliğin emrettiği, tehdit
altındaki İsraililerin yaşamlarının korunması için gerekli olan şey-
lerdir.

Mossad bir süre sonra kaynaklarımdan bazılarına (çoğu du-
rumda benimle konuşmalarının ardından) erişim engeli getirmeyi
başardı. Çok sayıda kaynak da onlarla tanışmamdan itibaren geçen
sürede çoğunlukla doğal nedenlerden ötürü hayatını kaybetti. Do-
layısıyla bu adamların ve kadınların –önemli tarihi olaylara şahitlik
etmiş, içinde yer almış adam ve kadınların– bu kitap için ilk ağız-
dan yaptıkları açıklamalar, aslına bakılırsa savunma kuruluşunun
gizli arşivlerinin bulunduğu mahzenlerin dışında varolan yegâne
açıklamalardır.

Bazen de bu açıklamalar, herhangi bir yerde varolan kesinlikle
yegâne açıklamalardır.

GİRİŞ

İsrail'in Mossad'ının şefi, efsanevi casus ve suikastçı Meir Dagan, bastonuna dayanarak odaya girdi.

Bastonu, 1970'lerde genç bir özel operasyon subayı olarak Gazze Şeridi'nde savaştığı Filistinli teröristler tarafından yerleştirilen bir mayın tarafından yaralanmasından bu yana kullanıyordu. Mitlerin ve sembollerin gücüyle ilgili bir iki şey bilen Dagan, bastonun içine gizlenmiş, bir düğmeye basarak çıkarabildiği bir bıçak olduğu yönündeki söylentileri inkâr etmemek konusunda dikkatli davranıyordu.

Dagan kısa boylu bir adamdı, o kadar koyu tenliydi ki insanlar Polonya kökenli olduğunu öğrendiklerinde şaşırırdı, aynı zamanda kendine özgü koca bir göbeği vardı. Bu görüşmemizde açık yakalı basit bir gömlek, açık siyah bir pantolon ve siyah ayakkabılar giyiyordu, anlaşılan dış görünüşüne özel bir önem göstermemişti. Onda dolaysız, zarif bir özgüven ve sessiz, bazen de tehditkâr bir karizmayı açığa çıkaran bir şeyler vardı.

8 Ocak 2011 günü öğleden sonra Dagan'ın girdiği konferans salonu Tel Aviv'in kuzeyindeki Mossad Akademisi'ndeydi. Casusluk teşkilatının şefi, İsrail'in en sıkı şekilde korunan ve en gizli kuruluşlarından birinin kalbinde, ilk defa olmak kaydıyla gazetecilerle görüşüyordu.

Dagan basını sevmezdi. Sonrasında bana, “Basının gözü doymaz bir canavar olduğu kanaatine vardım” diyecekti, “bu yüzden onunla ilişki yürütmenin bir faydası yok.” Yine de görüşmeden üç gün önce ben ve bazı muhabirler gizli bir davet almıştık. Şaşırmıştım. Tam on yıldır Mossad'a, özellikle de Dagan'a bazı ağır eleştiriler yöneltiyordum, eleştirilerim Dagan'ı kızdırıyordu.

Mossad, olaya bir casusluk romanı havası vermek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bize Mossad karargâhından çok uzak olmayan sinema kompleksi Cinema City'nin otoparkına gelmemiz, defter ve yazma araç gereçleri dışında her şeyi arabalarımızda bırakmamız söylendi. Bize eşlik edenler, “Dikkatli bir şekilde aranacaksınız, herhangi bir tatsızlıktan kaçınmak istiyoruz” dedi. Oradan koyu renkli

camları olan bir otobüse bindirilerek Mossad karargâhının bulunduğu yerleşkeye götürüldük. Birkaç elektrikli kapıyı ve girenlere o çevre içinde neyin serbest, neyin yasak olduğuna ilişkin uyarılarda bulunan elektronik tabelaları geçtik. Sonrasında sırada, video ya da ses kaydeden ekipman getirmediğimizden emin olmak için metal detektörlerle yapılan kapsamlı bir tarama vardı. Konferans salonuna girdik, bizden birkaç dakika sonra da Dagan geldi; elleri titreyerek etrafta dolaşıyordu. Bana yaklaşıncı bir süre elimi kavradı ve bir tebessüm eşliğinde, “Sen gerçekten de bir çeşit haydutsun” dedi.

Sonra oturdu. Yanında Başbakan Netanyahu’nun sözcüsü ve askeri sansür şefi olan kadın bir tuğgeneral vardı. (Mossad, başbakanlık bürosuna bağlı bir birimdir, ulusal kanun çerçevesindedir ve herhangi bir faaliyeti hakkında bilgi vermesi sansüre tabidir.) Her iki yetkili de Dagan’ın toplantıyı sadece görev süresinin kapsadığı kişilere resmi olarak veda etmek için düzenlediğine, kayda değer bir şey söylemeyeceğine inanıyordu.

Yanılyorlardı. Yaşanan şaşkınlık, Dagan konuşmaya devam ettikçe gözleri fal taşı gibi açılan başbakanın temsilcisinin suratından belliydi.

Dagan konuşmasına, “Bir sırt yarasına sahip olmanın avantajları vardır” diyerek başladı. “Omurgasız olmadığımızı teyit eden bir doktor raporu alırsınız.” Bunun sadece bir espri olmadığını çabucak anladık çünkü Dagan, İsrail başbakanına yönelik hiddetli bir saldırı başlatıyordu. Dagan, Benjamin Netanyahu’nun sorumsuz bir şekilde davrandığını ve kendi egoist nedenlerinden ötürü ülkeyi felakete sürüklediğini iddia ediyordu. “Birilerinin seçilmiş olması onun akıllı olduğu anlamına gelmez” ifadeleri, aşağılayıcı sözlerinden biriydi.

Bu, Mossad direktörü olarak Dagan’ın görev süresinin son günüydü. Netanyahu ona kapıyı gösteriyordu ve ömrü boyunca İsrail’in en iyi casusu konumunu koruma hayali kuran Dagan eli kolu bağlı bir şekilde buna seyirci kalmayacaktı. İki adam arasındaki şiddetli güven krizi iki konu etrafında alevlenmişti ve bu her iki konu da Meir Dagan’ın tercih ettiği silahla bağlantılıydı: Suikastlar.

Ariel Şaron sekiz yıl önce, Dagan’ı Mossad’daki makamına atarak her iki adamın da İsrail’in varlığına yönelik bir tehlike olarak gördükleri İran nükleer projesini engellemekle ilgili çabaların başına getirmişti. Dagan bu görevi yerine getirmek için birtakım

yöntemlerle hareket etti. Dagan, en zor ama aynı zamanda en etkili yöntemin İran'ın nükleer çalışmalar ve füze konularında en önemli bilim insanlarını saptamak, onların yerlerini tespit etmek ve onları katletmek olduğuna inanıyordu. Mossad bu nitelikteki hedeflerin on beşinin yerini tespit ederek, çoğunlukla işe gittikleri esnada, bir motosikletli tarafından araçlarının altına iliştirilen kısa süreli füyeler takılmış bombalarla altısını ortadan kaldırdı. Bunun yanı sıra, füze projesinin başında bulunan bir İran İslami Devrim Muhafızları Ordusu generali, yedi adamıyla birlikte karargâhında havaya uçuruldu.

Mossad tarafından bir kısmı Birleşik Devletler'le işbirliği halinde gerçekleştirilen bu ve diğer pek çok operasyonun tümü başarılıydı ancak Netanyahu ve Savunma Bakanı Ehud Barak, bu operasyonların faydalarının azalmakta olduğunu hissetmeye başladılar. Gizli tedbirlerin artık İran nükleer projesini etkin bir şekilde geciktiremeyeceği, bu tür silahlar elde etme yolunda kaydettikleri ilerlemeyi sadece İran'ın nükleer tesislerine yönelik geniş çaplı bir hava bombardımanının başarılı bir şekilde durdurabileceği kanaatine vardılar.

Dagan ise bu düşünceye şiddetle karşı çıkıyordu. Aslında bu düşünce Dagan'ın inandığı her şeyle çelişiyordu: Açık savaş ancak ve ancak “kılıç boğazımıza dayandığında” ya da başka hiçbir seçeneğin bulunmadığı durumlarda son çare olarak yürütülmeliydi. Geriye kalan her şey gizli vasıtalarla halledilebilirdi ve halledilmeliydi.

“Suikastların” diyordu, “pratik etkisi olduğu gibi maneviyat üzerinde de bir etkisi vardır. Napolyon'un, Roosevelt gibi bir başkanın ya da Churchill gibi bir başbakanın yerini doldurabilecek çok kişi olduğunu düşünmüyorum. Kişisel özelliğin kesinlikle bir rolü vardır. Doğru, herkesin yerine başkası getirilebilir ancak ateşli kişileri getirmekle bazı ruhsuz kişileri getirmek arasında fark vardır.”

Dahası, Dagan'ın düşüncesine göre suikastlara başvurulması topyekûn bir savaşa girişmekten “çok daha ahlakidir.” Birkaç önemli kişiyi etkisiz hale getirmek ikinci seçeneği [topyekûn savaşı – ç.n.] gereksiz hale getirerek her iki taraftan da sayısız askerin ve sivilin hayatını kurtarır. İran'a karşı yapılacak geniş kapsamlı bir saldırı tüm Ortadoğu'da geniş kapsamlı bir çatışmayı beraberinde getirecek fakat bu durumda dahi İran tesislerine yeteri kadar zarar vermeyecektir.

Son olarak, Dagan'ın bakış açısına göre İsrail'in İran'la bir savaş başlatması durumunda bu, kendisinin tüm kariyerini töhmet altında bırakacaktır. Tarih kitapları onun, Şaron'un kendisine verdiği görevi yani açık bir saldırıya başvurmadan, gizli vasıtalar kullanmak suretiyle İran'ın nükleer silah edinmesini önleme görevini yerine getirmedeğini yazacaktır.

Dagan'ın muhalefeti ile üst düzey askeri ve istihbarat şeflerinden gelen benzer baskılar İran'a yönelik saldırının tekrar tekrar ertelenmesine yol açtı. Hatta Dagan, CIA Direktörü Leon Panetta'yı da İsrail'in planı konusunda bilgilendirdi (başbakan, Dagan'ın bunu izin almadan yaptığını iddia etmektedir) ve kısa süre içinde Başkan Obama da Netanyahu'yu saldırmaması konusunda uyardı.

İki adam arasındaki gerilim Dagan'ın görev süresinin yedinci ayında, 2010 yılında daha da tırmandı. Dagan, Filistinli terör grubu Hamas'ın üst düzey bir yetkilisini ortadan kaldırmak için yirmi yedi kişilik bir Mossad saldırı ekibini Dubai'ye gönderdi. Elemanlar işi yaptılar: Suikastçılar Hamaslının bulunduğu otel odasında ona felç edici bir ilaç enjekte ettiler ve ceset bulunmadan önce ülkeden kaçtılar. Fakat ülkeden ayrıldıktan kısa bir süre sonra, yaptıkları bir dizi büyük hatadan dolayı –Dubai'deki sayısız kapalı devre kamera sistemini hesaba katmayı unutmak; elemanların hedefi takip etmek için Dubai'ye daha önceki gelişlerinde kullandıkları sahte pasaportların aynısını kullanmak ve yerel polisin keşfetmekte zorlanmadığı bir telefon düzeneği– tüm dünya kısa süre içinde yüzlerini ve tüm hareketlerini içeren video görüntülerini izliyordu. Bunun bir Mossad operasyonu olduğunun ortaya çıkması, bir kez daha ajanları için Batılı dost ülkelerin sahte pasaportlarını kullanırken yakalanan İsrail Devleti adına büyük bir utanç olduğu gibi teşkilata da operasyonel anlamda ciddi bir zarar verdi. Netanyahu, “Ama bunun kolay ve basit bir iş olduğunu, işlerin kötüye gitme riskinin sifıra yakın olduğunu söylemiştin” diyerek Dagan'a köpürdü ve bekleyen suikast planlarını ve diğer operasyonları ikinci bir emre kadar askıya almasını emretti.

Dagan ve Netanyahu arasındaki çatışma, Netanyahu'nun (kendi anlatımına göre) Dagan'ın görev süresini uzatmamaya karar vermesine veya (Dagan'ın kendi sözleriyle) “sadece ondan bıktım ve emekli olmaya karar verdim” [şeklinde ifade ettiği durum ortaya çıkıncaya – ç.n.] kadar iyiden iyiye şiddetlenmişti.

Dagan, Mossad Akademisi'ndeki o görüşmede ve bu kitap için daha sonra yapılan birtakım röportajlarda kendi liderliği altındaki Mossad'ın suikastlar ve diğer nokta atışı tedbirler vasıtasıyla –örneğin İranlıların nükleer projeleri için kendilerinin üretemedikleri çok önemli parçaları ithal edememesini sağlamak için Birleşik Devletler'le birlikte çalışarak– İranlıların nükleer silah geliştirmesini engelleyebileceğine ilişkin güçlü bir özgüven sergiledi. “Eğer İran'ın bazı parçaları edinmesini önleyebilirsek bu, projeye ciddi bir zarar verecektir. Bir otomobilde ortalama 25.000 parça vardır. Bunların yüz tanesinin eksik olduğunu düşünün. Arabayı hareket ettirmek çok zor olurdu.”

Dagan, gözde hareket tarzına geri dönüyor ve “Öte yandan” diye gülümseyerek ekliyordu, “bazen de en etkili yol şoförü öldürmektir, işte o kadar.”

Demokrasilerin güvenliklerini korumak için kullandıkları tüm vasıtalar içinde, “şoförü öldürmek”ten yani suikasttan daha rahatsız edici ve tartışmalı olanı yoktur.

Kimileri hüsnütahir yoluyla bunu “tasfiye” olarak adlandırır. Amerikan istihbarat topluluğu yasal nedenlerden ötürü “hedefli öldürme” olarak adlandırır. Bu terimler pratikte birbirleriyle eşanlamlıdır: Hedefin öldürmeye niyetlendiği kişilerin canlarını kurtarmak, yapmak üzere olduğu tehlikeli bir eylemi önlemek ve bazen de tarihin seyrini değiştirmek için bir lideri ortadan kaldırmak gibi belirli bir amaca ulaşabilmek için belirli bir kişiyi öldürmek.

Bir devlet tarafından suikastların kullanılması iki çok zor ikileme işaret eder. Birincisi, acaba bu etkili midir? Bir ya da birkaç bireyin ortadan kaldırılması dünyayı daha güvenli bir yer haline getirir mi? İkincisi, bu ahlaki ve yasal açıdan haklı mıdır? Bir ülke için kendi vatandaşlarını korumak adına gerek etik, gerekse hukuk kurallarınca tanımlanmış en ağır suça –taammüden insan canına kıymaya– başvurmak hem etik açıdan hem de hukuken meşru mudur?

Bu kitap ağırlıklı olarak Mossad ve İsrail devletinin diğer kol-ları tarafından hem savaş hem barış zamanlarında, ilk bölümlerde görüleceği üzere devlet öncesi dönemdeki, devlet kurulduktan sonra onun askeri ve istihbarat servisleri haline gelecek olan yeraltı milisleri tarafından gerçekleştirilen suikastları ve hedefli öldürmeleri ele almaktadır.

İsrail, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Batı dünyasındaki diğer devletlerden daha fazla insana suikast düzenlemiştir. İsraili liderler sayısız kez ulusal güvenliklerini korumak için en iyi yolun ne olacağını ölçüp tartmışlar, tüm seçenekler içinden defalarca seçilen yöntemin suikast olduğu gizli operasyonlar üzerinde karar kılmışlardır. Bunun devletin yüz yüze olduğu zor problemleri çözeceğine, bazen de tarihin seyrini değiştireceğine inanmışlardır. Hatta İsrail liderleri birçok durumda, belirlenen bir hedefi öldürmek için kendilerini ateş hattının önünde bulmaları muhtemel olan masum sivilin yaşamlarını tehlikeye atmanın ahlaki ve yasal olduğuna bile karar vermişlerdir. Onlar bu nitelikteki insanlara zarar vermenin gerekli bir kötülük olduğuna inanmaktadırlar.

Rakamların kendi dili vardır. İsrail'in ilk kez intihar bombalarına karşı suikast gerçekleştirmeleri amacıyla silahlandırılmış dronları kullanmaya başladığı 2000 yılının Eylül ayında başlayan İkinci Filistin İntifadası'na kadar, devlet yaklaşık 500 hedefli öldürme operasyonu düzenlemiştir. Bu operasyonlarda hem sivil hem de muharip 1000 kişi öldürüldü. İkinci İntifada sırasında İsrail 1000 operasyon daha gerçekleştirdi, bunlardan 168'i başarıyla sonuçlandı. O zamandan bu yana, bu kitabın yazılışına kadar İsrail, neredeyse tamamı 2008, 2012 ve 2014 yıllarında Gazze Şeridi'nde Hamas'a karşı yürütülen savaş rauntları ya da Mossad tarafından tüm Ortadoğu'da Filistinli, Suriyeli ve İranlı hedeflere yönelik düzenlenen operasyonlar kapsamında 800 hedefli öldürme operasyonu gerçekleştirdi. Buna karşın Amerika Birleşik Devletleri, bir tahmine göre George W. Bush'un başkanlık döneminde 48, Başkan Barack Obama dönemindeyse bu nitelikte 353 saldırı düzenledi.

İsrail'in askeri bir araç olarak suikasta bel bağlaması tesadüf eseri olmaktan ziyade Siyonist hareketin devrimci ve aktivist köklerinden, Holokost'un yarattığı travmadan, ülkenin ve halkın daimi bir yok oluş tehlikesiyle karşı karşıya olduğuna, bu gerçekleştiğinde ise Holokost'ta olduğu gibi kimsenin yardımlarına gelmeyeceğine yönelik İsraili liderler ve vatandaşlar arasında varolan düşünceden kaynaklanmaktadır.

İsrail'in ufacak boyutundan, Arap devletlerinin İsrail'in kuruluşu öncesinde dahi onu yıkma girişimlerinden, buna yönelik tehditlerinin devam ediyor oluşundan ve Arap terörizminin sürekli

gözdağı vermesinden dolayı ülke son derece etkili bir ordu ve muhtemelen dünyadaki en iyi istihbarat topluluğunu oluşturmuştur. Dolayısıyla aynı zamanda tarihteki en sağlam ve modern suikast makinesini geliştirmişlerdir.

İlerleyen sayfalarda, gerilla savaşıyla teknolojik bir güç merkezinin askeri kudreti arasındaki bir karma evliliğin meyvesi olan o makinenin sırları, elemanları, liderleri, yöntemleri, tartışmaları, başarıları ve başarısızlıklarının yanı sıra ahlaki bedelleri ayrıntılı olarak anlatılacaktır. İsrail’de, biri sıradan vatandaşlar için, diğeri ise istihbarat topluluğu ve savunma kuruluşu için geçerli olan iki ayrı hukuk sisteminin nasıl baş gösterdiği örneklerle açıklanacaktır. Söz konusu ikinci sistem, iktidarın bir baş hareketi ve göz kırpmasıyla, parlamentonun ve kamuoyunun hiçbir denetlemesi olmaksızın, çok sayıda masumun hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan son derece tartışmalı suikast eylemlerine izin vermiştir.

Öte yandan, NSA ve CIA’in eski şefi General Michael Hayden’dan alıntıyla “mükemmelden farksız” istihbarata dayalı olan suikast silahı, İsrail’in teröre karşı savaşını tüm Batılı devletlerin yürüttükleri savaştan daha etkili hale getiren şeydir. İsrail’i sayısız kez çok vahim krizlerden kurtaran şey hedefli öldürme olmuştur.

Mossad ve İsrail’in diğeri istihbarat kolları, ulusal güvenliğe yönelik doğrudan bir tehdit olarak belirlenen bireyleri ortadan kaldırmış, onların öldürülmesi ise daha büyük bir mesaj göndermiştir: *Eğer İsrail’in düşmanıysanız, nerede olursanız olun sizi bulup yok ederiz.* Bu mesaj gerçekten de dünyanın dört bir yanında yankılanmıştır. Zaman zaman yapılan acemilikler Mossad’ın saldırganlık ve acımasızlık üzerine kurulu şöhretini daha da artırmıştır; caydırıcılığın amacı, belli düşman eylemlerini önceden boşa düşürme amacı kadar önemli olduğunda bu kötü bir şey değildir.

Suikastların tümü küçük, kapalı gruplar tarafından gerçekleştirilmemiştir. Suikastlar karmaşık hale geldikçe içinde daha fazla insan yer almıştır; bazen bu kişilerin sayısı, büyük çoğunluğu yirmi beş yaş altı olmak kaydıyla yüze kadar çıkmıştır. Bu genç insanlar, operasyonu anlatıp nihai onayı almak üzere bir suikasta yeşil ışık yakma yetkisine sahip tek kişi olan başbakanla görüşmek için zaman zaman zaman komutanlarına eşlik etmişlerdir. Birilerinin ölmesini destekleyen katılımcıların çoğunun otuz yaşın altında olduğu bu